

Revista de la Federació Catalana de Basquetbol

bàsquet

esport

Núm. 3 febrer-març 1999
difusió gratuïta per als federats

Corrales

vs **López**

2 jugadors bàsics

Els 28 equips de l'Escola
St. Gervasi de Mollet

radiografia de l'arbitratge
a Catalunya

l'entrevista

els bases del Pinturas Bruguer

"PUC APRENDRE MOLT DE L'IVAN"

Podria ser el meu veí o el teu i passaria desapercebut, perquè segons ell, és "un noi normal". Però Raül López és excepcional. I si no, que li preguntin a Alfred Julbe, l'entrenador que el va escollir per ocupar el lloc de segon base de la Penya a la Lliga ACB. Alguna cosa extraordinària hi devia veure, oi? Sens dubte, una de les promeses del nostre bàsquet.

Text: Judith Belmonte

Bàsquet Esport: 18 anys, base del Pinturas Bruguer Joventut a l'ACB, i elogiat per tothom. Com vius l'experiència?

Raül López: La veritat és que no t'ho esperes. Una cosa així s'ha d'agafar el millor possible, sense creure-t'ho mai. Jo vinc de Vic, que és un poble petit, sempre he jugat allà i mai m'han educat per ser una persona creguda.

B. E.: Què ha passat els últims anys perquè estiguin sortint tants bases a tot l'estat?

R. L.: No ho sé. Potser això passa ara perquè l'any vinent hi haurà menys estrangers i el tercer americà acostuma a ser un base. Suposo que ara ens donen una mica més de protagonisme als nacionals i estem demostrant que hi ha un bon nivell.

B. E.: Comparen el teu joc amb el de Juan Antonio Corbalán...

R. L.: Admeto que he vist jugar molt poc a Corbalán, però pel que expliquen, és tot un honor que m'arribin a comparar amb ell.

B. E.: El teu objectiu a curt termini segur que és jugar el Mundial júnior a Portugal, oi?

R. L.: En principi, per mi és prioritari formar-me com a jugador partit a partit, encara que el Mundial júnior també és una cita important de cara a l'estiu.

B. E.: Tens una trajectòria molt diferent a la d'Ivan Corrales. Quins penses que poden ser els motius?

R. L.: En teoria, el meu camí ha estat més fàcil que el de l'Ivan. Ell és un jugador que ha treballat molt i, fins i tot, ha estat dos anys a la Lliga EBA. La meua trajectòria, en canvi, ha estat sempre lligada al Joventut, on he anat pujant categories.

B. E.: I com és l'Ivan Corrales-company-d'equip?

R. L.: Aquest és el primer any que el tinc com a company i ara comença a haver-hi una bona amistat. Tot i que tinc el meu estil, que és el que m'ha portat fins aquí, puc aprendre moltes coses d'un jugador com ell que ja ha estat internacional.

B. E.: Fora del bàsquet, qui és Raül López?

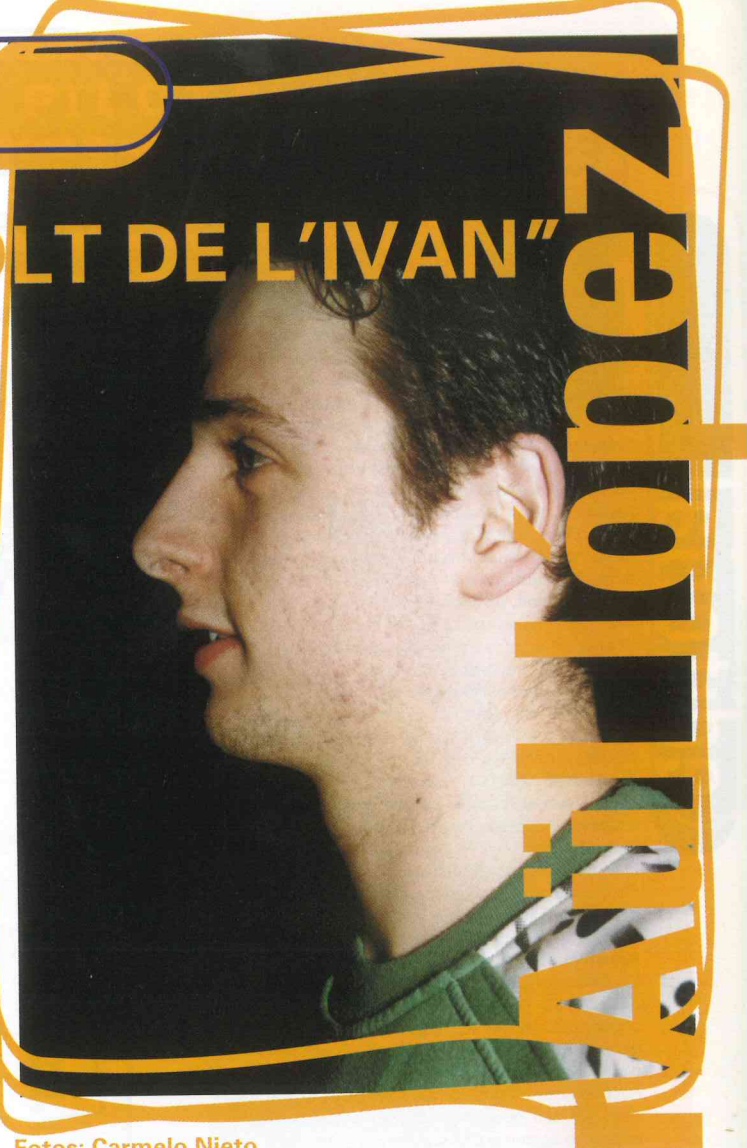
R. L.: Un noi normal. A més, com que faig 1,80 cm d'alçada, passo totalment desapercebut quan vaig pel carrer.

B. E.: Si no haguessis jugat a bàsquet, quin esport hauries triat?

R. L.: Des que tinc cinc o sis anys em van donar una pilota i vaig començar a jugar a bàsquet. Els altres esports se'm donen molt malament i, si bé és veritat que m'hagués agradat jugar a futbol, he de reconèixer que no tinc gaire facilitat per fer-ho.

B. E.: Què representa per a tu Alfred Julbe?

R. L.: L'Alfred és, ara i sempre, l'entrenador que em va pujar al primer equip i que, per tant, va confiar en mi. I no només ell, sinó tota la Junta Directiva, però l'Alfred ha estat qui ha tingut els nassos de pujar-me i això li he d'agrair sempre.

Fotos: Carmelo Nieto

"Alfred Julbe va ser l'entrenador que va confiar en mi i això li he d'agrair sempre"

"NO SÓC UN JUGADOR REVULSIU"

No ha tingut el camí fàcil fins arribar a la Lliga ACB. Fins i tot, després de guanyar la Lliga Europea amb el Joventut va jugar a Lliga EBA amb el Fuenlabrada. Als 24 anys, però, li ha arribat la seva gran oportunitat i Ivan Corrales, el substitut d'André Turner a la Peña, no la vol deixar passar.

Text: Juan Carlos Cebrián

Bàsquet Esport: Ivan Corrales i Raül López han tingut dos camins molt diferents fins arribar a ser els bases del Joventut de Badalona a la Lliga ACB...

Ivan Corrales: Bé, el Raül va demostrar a la categoria júnior que era capaç de poder jugar amb el primer equip. Tothom se sorprèn una mica, perquè no és habitual que un jove de 18 anys jugui a la Lliga ACB, però ell ja destacava a les categories inferiors. Jo, en canvi, quan jugava als equips de formació del Joventut, no era un noi que destaqués tant. Quan vaig arribar al primer equip tenia davant dos grans jugadors, com Rafa i Tomàs Jofresa, que, a més, estaven fent molt bones temporades. Després, les circumstàncies em van afavorir i vaig tornar a Badalona per ser el substitut d'André Turner.

B. E.: Ivan Corrales ha estat considerat sempre un jugador que revoluciona els partits. Pot un base explosiu ser titular al Joventut?

I. C.: Intento treure'm aquesta etiqueta de jugador revulsiu, perquè aquest tipus de jugador és el que està a la banqueta, juga uns minuts per revolucionar el partit i, després, torna a seure perquè els altres acabin la feina. Aquest any, tinc l'objectiu de consolidar-me i crec que estic aprenent a ser un bon primer base. He de poder jugar de forma explosiva i d'una manera més pausada, segons el moment del partit.

B. E.: Alguns comparen Raül López amb Corbalán. Amb qui es compara Ivan Corrales? Potser amb Tomàs Jofresa?

I. C.: (somriu) No ho sé. L'altre dia em comparaven amb Carmelo Cabrera, un jugador de Canàries. Però joc crec que sóc l'Ivan Corrales i tinc el meu joc i el meu estil i, a més, no m'agraden les comparacions.

B. E.: Als últims anys, vas tenir davant André Turner. Què vas aprendre de l'actual base del Caja San Fernando ?

I. C.: Moltes coses, no només a la pista sinó també fora. Ell va ser molt important durant els meus dos primers anys a la Peña, perquè em va ajudar a millorar el meu nivell de joc, a consolidar-me i a poder lluitar amb els millors bases de la Lliga ACB. André Turner, juntament amb Alfred Julbe, m'han ajudat molt en la meva trajectòria esportiva.

B. E.: Com recordes la Lliga Europea del 94 ?

I. C.: Sobretot tinc records del final del partit i de com Obradovic ens va treure la pressió els dies abans de la Final Four, encara que el moment més emocionant va ser l'arribada a Badalona. Com a anècdota recordo que, abans de començar la final, Obradovic em va parlar i, quan vaig sortir a la pista a fer la roda d'escalfament, ho vaig fer supermotivatiu i amb el convenciment que jugaria. Tot plegat va ser molt bonic.

B. E.: Si no hagués jugat a bàsquet, a què es dedicaria l'Ivan?

I. C.: Quan estudiava, com el meu pare és mestre, m'agradava el fet d'ensenyar a un col·legi. Aquest era el meu objectiu en un primer moment, però després vaig començar a pensar seriosament en la possibilitat del bàsquet, i vaig deixar una mica de costat els estudis per dedicar-me completament a aquest esport.

IVAN CORRALES

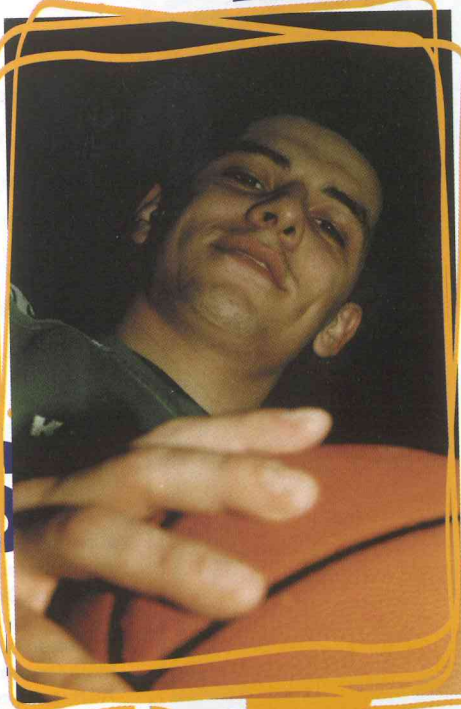
"No m'agraden massa les comparacions perquè tinc el meu joc i el meu estil"

La Lliga Europea amb 19 anys

Ivan Corrales és el base titular del Pinturas Bruguer de Badalona i, des del passat mes de novembre, també és internacional amb la Selecció Espanyola. El jugador de la Penya, que va néixer a Badalona el 12 de juliol de 1974, va començar a jugar al CB Sant Adrià, per passar després al Sant Josep, l'equip vinculat al Joventut, l'any 1992. En aquest club va jugar durant dues temporades i, durant aquest període, va debutar a la Lliga ACB amb el primer equip. L'any 1994, després de guanyar la Lliga Europea amb Obradovic com a entrenador, va fitxar pel Fuenlabrada de Lliga EBA, on va romandre dues temporades fins al seu retorn a Badalona de la mà d'Alfred Julbe. La convocatòria de Lolo Sainz pel Preeuropeu demostra la progressió d'Ivan Corrales, un base considerat explosiu que ha aconseguit la titularitat en un dels equips amb més solera de la Lliga ACB.

J. C. Cebrián

els bases del Pinturas Bruguer

tirs
lliures

1 ciutat? Barcelona. Perquè quan viatgem per Europa tens moltes ganes de tornar-hi.

1 partit? Te'n diré dos. El meu debut amb la Penya, l'any 93, contra la Cibona a la Lliga Europea, que després vam guanyar, i el debut amb la Selecció Espanyola contra Ucraïna l'any 98. Els dos, curiosament, van ser un 25 de novembre.

1 moment? Quasi segur que aquest moment estaria relacionat amb el bàsquet. Potser, la Lliga Europea i la Copa del Rei de Lleó, que són els dos títols que he aconseguit amb la Penya.

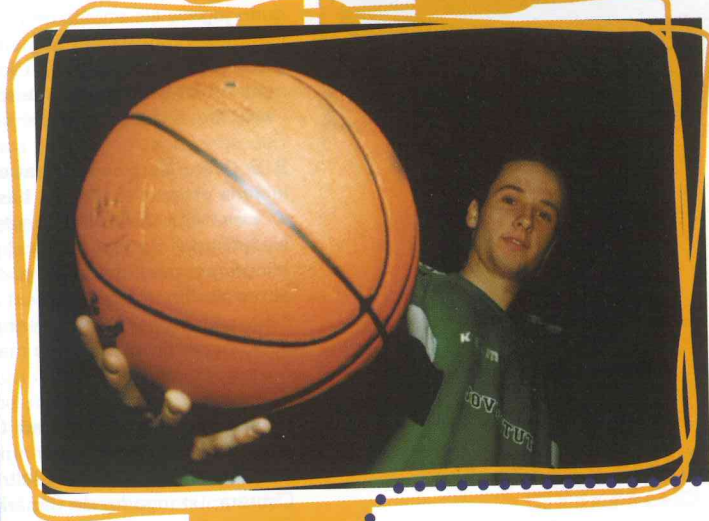
1 anècdota? Hi ha moltes (somriu). Un viatge a Melilla amb Alfons Albert i Dani Garcia, on vam perdre les bosses i vam haver de jugar amb mitjons d'executiu. Veure'ns jugar amb aquests mitjons feia molta gràcia.

1 ídol? Drazen Petrovic.

1 cita? "Qui alguna cosa vol, ha de treballar per aconseguir-ho" i "Allò que sembres, ho recolliràs".

1 objectiu, és a dir, quan somries amb els ulls oberts, què veus? A part de guanyar els màxims títols possibles amb la Penya, ser un jugador important i poder ser-ho molts anys.

1 somni que s'hagi fet realitat? Debutar amb la Penya i poder jugar i demostrar que sóc un jugador vàlid per aquest club. Evidentment, també va ser un somni el fet de jugar amb la Selecció Espanyola.

El triomf de la intel·ligència

Ser base d'un equip de bàsquet d'ACB quan encara no s'ha arribat als 20 anys, no passa tots els dies. I menys encara si aquest equip no és un qualsevol, si es tracta, per exemple, d'un conjunt amb història que aixeca passions com el Joventut de Badalona. Doncs bé, hi ha un noi de Vic que està vivint el que seria una utopia per a molts. En aquests moments, Raül López és per dret, per la seva intel·ligència com a director de joc, per la seva sensatesa i pel seu saber fer, el segon base de la Penya. Ell és un dels components de la Selecció Espanyola júnior que va aconseguir la victòria al Campionat d'Europa a Varna (Bulgària) i molts ja l'han comparat amb el Corbalán dels primers temps, tot i que els seus ídols són Jordan i André Turner. Allò que potser no sospita és que, d'aquí a ben poc, ell pot ser l'ídol de molts joves jugadors de bàsquet.

J. Belmonte

raül
lópez

els bases del Pinturas Bruguer

tirs
lliures

1 ciutat? Vic. Potser no és la que més m'agradi, però és la meua ciutat.

1 partit? La semifinal de l'Europeu júnior de Varna, contra Grècia, en què vam guanyar.

1 moment? El triple que vaig anotar en aquesta mateixa semifinal, que ens va donar la victòria.

1 anècdota? En el meu primer partit júnior de primer any, vaig anar a dormir a Vic i vaig tornar a Badalona a jugar-hi, però em vaig oblidar la bossa a casa. Em van deixar roba i vaig haver de jugar amb unes sabatilles tres números més grans. L'entrenador, com és evident, em va fer jugar poquíssims minuts.

1 ídol? Michael Jordan.

1 company? Soleyman Dramec, el meu company de pis a més de company al Joventut.

1 cita? "No pensis mai en allò que els teus companys poden fer per tu, sinó en allò que tu pots fer per ells".

1 objectiu, és a dir, quan somries amb els ulls oberts, què veus?

Guanyar algun títol amb el primer equip del Joventut.

1 somni que s'hagi fet realitat? Arribar a jugar en el primer equip de la Penya.

els bases del Pinturas Bruguer